

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hihetetlen utolsó napi szent nők

Sok minden, amit az egyházban elérünk, a nők önzetlen szolgálatának köszönhető.

Az író és történész Wallace Stegner írt a mormonok vándorlásáról és a Nagy-sóstó völgyében való letelepülésükről. Nem fogadta el hitünket, sok tekintetben kritikus volt, mégis mély benyomást tett rá korai egyháztagjaink, különösen a nők odaadása és hősiessége. Azt mondta: „Hihetetlenek ezek a nők!”¹ Ma én is megerősítem ezt a nézetet. Az utolsó napi szent nők hihetetlenek!

Isten az erő, az erény, a szeretet és az áldozatkészség isteni tulajdonságait helyezte a nőkbe lélekgyermekei eljövendő nemzedékeinek a felneveléséhez.

Az Egyesült Államokban nemrég készült felmérés megerősíti, hogy a különböző hitű nők „buzgóbban hisznek Istenben”, és több vallási gyűlésen vesznek részt, mint a férfiak. „Valójában minden vonatkozásban vallásosabbak.”²

Ezen nem is lepődtem meg, különösen azért nem, mert belegendoltam, milyen kimagasló szerepet játszanak hitünkben a nők és a családok. Tanunk egyértelmű: a nők Mennyei Atyánk leányai, aki szereti őket. A feleségek egyenrangúak a férjükkel. A házasság teljes társas viszonyt igényel,

amelyben a férj és a feleség egymás mellett dolgozva elégíti ki a család szükségleteit.³

Tudjuk, hogy a nők sok kihívással néznek szembe, azok is, akik igyekeznek az evangélium szerint élni.

A pionír nőtestvérek öröksége

Pionír őseink életének egyik legfőbb jellemvonása a nőtestvérek hite. A nők isteni természetüknél fogva jobban értenek az otthonhoz és a gyermekekhez, nagyobb felelősséget vállalnak a gondozásért ott és máshol is. Ennek fényében bámulatra méltó, milyen hite volt a nőtestvéreknek, amikor hajlandók voltak otthonaik elhagyására, a síkságon átkelni az ismeretlenbe. Ha le kellene írni legfőbb jellemvonásukat, az rendíthetetlen hitük lenne az Úr Jézus Krisztus visszaállított evangéliumában.

Az egyház felbecsülhetetlen örökségéhez tartoznak az arról szóló hősi történetek, hogy mi mindent áldoztak fel, és mit vittek véghez ezek a pionír nők, amikor átkeltek a síkságon. Szívembe markol Elizabeth Jackson története, akinek férje, Aaron, azt követően halt meg, hogy a Martin kézikocsis társaság utoljára átkelt a Platte-folyón. Ezt írta:

„Meg sem próbálom leírni érzéseimet, amikor így, ilyen körülmények között három gyermekkel megözvegyültem. [...] De hiszem..., hogy amit az evangéliumért elszenvedtem, a javamra szenteltetik. [...]”

Az Úrhoz [fohászkodtam], ...aki azt ígérte, hogy férje lesz az özvegyeknek, és apja az árváknak. Óhozám folyamodtam, és a segítségemre sietett.”⁴

Elizabeth azt mondta, annak reményében írja meg a hasonló dolgokat átélt emberek történetét, hogy leszármazottaik készen álljanak majd mindent elszenvedni és feláldozni Isten királyságáért.⁵

Az egyházban lévő nők ma erősek és bátrak

Szerintem ma az egyházban a nők nem hátrálnak meg e kihívás elől, és minden tekintetben ilyen erősek és hűek. Ezen egyház papsági vezetése minden szinten hálásan elismeri a nőtestvérek szolgálatát, áldozathozatalát, odaadását és együttműködését.

Sok minden, amit az egyházban elérünk, a nők önzetlen szolgálatának köszönhető. Csodálatos látni, amint tökéletes összhangban dolgozik a papság és a Segítőegylet akár az egyházban, akár otthon. Az ilyen kapcsolat egy jól összehangolt zenekarra hasonlít, amelynek szimfóniája mindannyiunkra ösztönzően hat.

Amikor nemrég elküldtek egy konferenciára a Kaliforniai Mission Viejo Cövekbe, szíven ütött a négy cövetek összevonó szilveszteri ifjúsági táncestjük története. A táncest után találtak egy retikült, de ránézésre nem tudták megállapítani, hogy kié lehet. Részben elmesélem nektek, mit jegyzett fel Monica Sedgwick nőtestvér, a Laguna Niguel Cövek Fiatal Nők elnöke: „Nem akartunk kíváncsiskodni, hiszen ez valakinek a személyes tulajdona volt. Óvatosan nyitottuk tehát ki, és

kiemeltük, ami legfelül volt – talán ez elárulja a személyazonosságát. Elárulta, de nem úgy, ahogyan gondoltuk – *A fiatalság erősségeért* füzet volt. Ejha! Ez már elárult valamit róla. Aztán kivettük a következő tárgyat, egy kis jegyzetfüzetet. Ez már biztosan megadja a választ. De nem az volt, amire számítottunk. Az első oldalon kedvenc szentírások voltak felsorolva. Ezt további öt oldalon keresztül gondosan leírt szentírások és személyes jegyzetek kísérték.”

A nőtestvérek azonnal találkozni szerettek volna ezzel a derék fiatal nővel. Újra kinyitották a retikült, hogy rájöjjenek, kié lehet. Találtak benne lehetfrissítőt, szappant, krémet és hajkefét. Imádtam a megjegyzéseiket: „Ó, jó dolgok hagyják el az ajkát; tiszták és puhák a kezei; gondolzza magát.”

Alig várták a következő kincset. Úgyes kis házi készítésű pénztárca került elő, és a cipzáras részben volt némi pénz. Felkiáltottak: „Ó, kreatív és felkészült!” Úgy érezték magukat, akár a kisgyerekek karácsony estéjén. Következő kincsük még inkább meglepte őket: Fekete-erdő torta recept, és egy emlékeztető cetli, hogy készítsen tortát egy barátja születésnapjára. Már majdnem ujjongtak: „A lány OTTHON-TEREMTŐ! Figyelmes és szolgálatkész.” Aztán végül igen, igazolványok is előbukkantak. A fiatalok vezetői azt mondták, nagyon áldottnak érezték magukat, mert „megfigyelhették egy olyan fiatal hölgy csendes példáját, aki az evangélium szerint él.”⁶

Ez a történet jól szemlélteti, milyen elkötelezettek nálunk a fiatal nők az egyházi normák mellett.⁷ Törődő, érdeklődő, odaadó fiatal nő vezetőket is példáz ez, méghozzá világszerte. Hihetetlenek!

A nőtestvérek kulcsszerepet töltenek be az egyházban, a családi életben, és olyan egyénekként,

akik nélkülözhetetlenek Mennyei Atyánk tervében. Feladatköreik nagy részéért nem jár anyagi juttatás, de a megelégedettség érzését adja, és örök jelentőséggel bír. Nemrég egy bájos, nagyon jó képességű nő egy újság szerkesztőségéből megkérdezte, hogyan jellemeznénk a nők szerepét az egyházban. Elmagyaráztuk neki, hogy gyülekezeteink vezetői *fizetség nélkül* dolgoznak. Közbevágtott, és azt mondta, hogy ez jelentősen lelohasztotta az érdeklődését. Szavait idézve: „Szerintem a nőknek nincs szükségük még több *fizetség nélküli* munkára.”

Rámutattunk, hogy a földön a legfontosabb szervezet a család, ahol az „apák és az anyák... egyenlő társak”⁸. Egyikük sem kap anyagi kompenzációt, azonban az áldások leírhatatlanok. Természetesen meséltünk neki a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi szervezetéről, amelyeket nők irányítanak. Megjegyeztük, hogy történelmünk kezdete óta férfiak és nők is, még a legszentebb gyűlésünkön, az úrvacsorai gyűlésen is mondanak imát és beszédet, zenélnek, és énekelnek a kórusban.

A nemrég megjelent és nagyra tartott könyv, az *American Grace*, sok különböző hitű nőről beszámolt. Megjegyezte, hogy az utolsó napi szent nők egyedülálló módon rendkívül elégedettek az egyház vezetésében betöltött szerepükkel.⁹ Ezenfelül

egészeiben, férfiak és nők vonatkozásában, a megvizsgált vallások közül az utolsó napi szentek kötődnek leginkább a hitükhöz!¹⁰

Ezek a nők nem azért hihetetlenek, mert el tudták kerülni az élet nehézségeit – épp ellenkezőleg. Azért hihetetlenek, ahogyan szembenéznek az élet próbatételeivel. Annak ellenére, hogy milyen kihívások vagy próbatételek erednek a házasságból vagy annak hiányából, a gyermekekkel kapcsolatos döntésekből, a gyenge egészségből, a lehetőségek hiányából és sok más gondból, figyelemreméltóan erősek, rendíthetetlenek, és hűek a hithez. Nőtestvéreink egyházszerre állhatatosan segítik a gyengéket, felemelik a lecsüggesztett kezeket, és megerősítik az ellankadt térdeket.¹¹

Ezt a rendkívüli szolgálatot méltatva azt monda egy segítőegyleti elnök: „Ha a nőtestvérek szolgálnak, akkor is csak az jár a fejükben: »Bárcsak többet tehettem volna!» Bár nem tökéletesek és mindannyian megvívják személyes küzdelmeiket, szerető Mennyei Atyánkba és a Szabadító engesztelő áldozatának bizonyosságába vetett hitük hatja át az életüket.

A nőtestvérek szerepe az egyházban

Az elmúlt három évben, míg az új egyházi kézikönyveken dolgoztunk, az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma útmutatást, sugalmazást és

kinyilatkoztatásokat keresve tanácskoztattam papági és segédszervezeti vezetőikkel. Ennek során megtapasztaltam annak érzését, mily nagyra értékelem azt a nélkülözhetetlen szerepet, melyet a nőtestvérek, legyenek bár házasok vagy egyedülállók, a történelem folyamán és most is játszottak és játszanak a családban és az egyházban.

Jézus Krisztus egyháza minden tagjának feladata, hogy dolgozzon „szőlőkertjében az emberek lelkének megszabadulásáért”¹². „A szabadulás e munkája magában foglalja az egyháztagok misszionáriusi munkáját, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, ...az evangélium tanítását,”¹³ valamint a szegényekkel és a rászorulókkal való törődést.¹⁴ Ennek elvégzésére elsősorban az egyházközségi tanácson keresztül kerül sor.¹⁵

Pontosabban, az új kézikönyvek szándéka szerint a püspökök a tényleges igényeket érzékelve több feladatot adnak tovább. Az egyháztagoknak el kell fogadniuk, hogy a püspök utasítást kapott a feladatok továbbadására. Támogassák őt e tanács követésében! Ez lehetővé fogja tenni számára, hogy több időt töltsön a fiatalokkal, a fiatal egyedülálló felnőttekkel, valamint saját családjával. Más fontos feladatokat tovább fog adni papági vezetőknek, a segédszervezetek elnökségeinek, valamint egyes férfiaknak és nőknek. Az egyházban nagy tisztelet övezi a nők otthon betöltött szerepét.¹⁶ Amikor az édesanya jelentős időráfordítást igénylő elhívást kap, az édesapának gyakran kevesebbet követelő elhívást adnak, hogy egyensúlyban maradjon a család élete.

Jó néhány évvel ezelőtt cövek-konferencián vettem részt Tongán. Vasárnap reggel a kápolna első három sora tele volt 26 és 35 év közötti

férfiakkal. Gondoltam, ők a férfikórus. Ám amikor sor került a konferencia ügyeinek intézésére, ez a 63 férfi felállt, miközben felolvasták a nevüket, és támogatták a melkisédeki papságba való elrendelésüket. Egyszerre voltam örömteli és megdöbönt.

Az ülés után megkérdeztem a cövekelnököt, Mateaki elnököt, hogyan történt ez a csoda. Elmondta nekem, hogy a cövektanács egyik gyűlésén beszélgettek az újra aktivizálásról. A cövek segítőegyleti elnöke, Leinata Va'enuku nőtestvér megkérdezte, mondhatna-e valamit. Miközben beszélt, a Lélek megerősítette az elnök számára azt, hogy javaslata helyes. A hölgy elmagyarázta, hogy sok csodálatos, 20-as évei végén, 30-as éveiben járó fiatalember van a cövekben, akik nem szolgáltak missziót. Elmondása szerint sokan közülük tudják, hogy csalódást okoztak a püspöküknek és a papági vezetőiknek, akik annak idején határozottan misszió szolgáltatóra biztatták őket, és most úgy érzik, mintha másodosztályú tagjai lennének az egyháznak. Rámutatott, hogy ezek a fiatal emberek már túl vannak a misszionáriusi koron. Szeretetét és aggodalmát fejezte ki irántuk. Kifejtette, hogy még mindig elérhető számukra a szabadító szertartások mindegyike, és a papági elrendelésekre, valamint a

templomi szertartásokra kellene összpontosítaniuk. Megjegyezte, hogy bár e fiatal emberek némelyike még mindig egyedülálló, többségük csodálatos nőket vett feleségül – egyesek aktívak, némelyek inaktívak, és vannak, akik nem egyháztagok.

Miután a cövektanácson alaposan átbeszélték a dolgot, eldöntötték, hogy a papságban a férfiak, a Segítőegyletben pedig a nők kinyújtják kezüket a férfiak és feleségeik megmentésére, miközben a püspökök több időt töltenek egyházközségükben a fiatal férfiakkal és a fiatal nőkkel. A mentőakcióban résztvevők elsősorban arra összpontosítottak, hogy felkészítsék őket a papságra, az örökkévaló házasságra és a templom szabadító szertartásaira. A rákövetkező két év során majdnem mind a 63 férfit, akiket azon a konferencián támogattunk a melkisédeki papságban, felruházták a templomban, és hozzájuk pecsételték a házastársukat. Ez a történet csak egyetlen példa arra, milyen fontosak nőtestvéreink a szabadulás munkájában egyházközségeinkben és cövekeinkben, és hogyan segítik elő a kinyilatkoztatást, különösen az egyházi tanácsokban.¹⁷

A nőtestvérek szerepe a családban

Tudjuk, hogy óriási erőket álltak hadrendbe a nők és családjuk ellen.

Ukrajna, Kijev

Korunk tanulmányai felfedik, hogy egyre csökken a házasság iránti elkötelezettség és egyre kevesebb felnőtt köt házasságot.¹⁸ Egyesek számára a házasság és a család egyre inkább „menüválaszték, nem pedig társadalmunk szervezőereje”¹⁹. A nők elé számos lehetőség tárul, és imádságos lélekkel meg kell fontolniuk a döntéseiket, valamint azoknak a családra gyakorolt hatását.

Amikor tavaly Új-Zélandon jártam, egy aucklandi újságban olvastam olyan, nem a mi hitünket valló nőkről, akik küzdenek ezekkel a dolgokkal. Az egyik édesanya elmondása szerint arra jött rá, hogy az ő esetében azért merült fel a kérdés, hogy otthon maradjon-e vagy munkába álljon, hogy vehessen egy újabb szőnyeget vagy egy második autót, melyre nem is volt igazán szüksége. Egy másik nő azonban úgy érezte, hogy a boldog családi élet legnagyobb ellensége „nem a fizetett munka, hanem a televízió”! Azt mondta, hogy a családok „gazdagok” a tévézésben, de „szegények” az egymásra fordított időben.²⁰

Ezek nagyon is érzelmi alapú, személyes döntések, azonban van itt két olyan tantétel, amelyet mindig észben kell tartanunk. Először is, egyetlen nő se érezze szükségét

a mentegetőzésnek vagy érezze úgy, hogy kevésbé jelentős az, amit nyújt, csak mert elsősorban gyermekek nevelésére és gondozására irányulnak az erőfeszítései. Mennyei Atyánk tervében semmi nem lehet ennél jelentőségesebb. Másodszor, legyünk mindannyian óvatosak, és ne ítélkezzünk vagy gondoljuk azt, hogy kevésbé hősiés az a nőtestvér, aki úgy dönt, hogy az otthonán kívül dolgozik. Ritkán érthetjük vagy ítéldhetjük meg teljes egészében az emberek körülményeit. A férj és a feleség imádságos lélekkel tanácskozzon egymással, és legyen tudatában annak, hogy Istennek tartoznak felelősséggel a döntéseikért.

Elismeréssel fordul szívünk azon odaadó nőtestvérekhez, akik bármely okból egyedülálló szülők. A próféták nyilvánvalóvá tették, hogy „sok kéz áll készen arra, hogy segítsen nektek. Az Úr nem hanyagol el titeket. És az egyháza sem”²¹. Remélem, hogy az utolsó napi szentek élen járnak olyan légkör megteremtésében a munkahelelyen, amely fogékonyabb a nők és a férfiak szülői feladatköreire és jobban alkalmazkodik azokhoz.

Hősiés és hű egyedülálló nőtestvéreink, tudjátok, hogy szeretünk és értékelünk benneteket, és biztosítunk

titeket arról, hogy egyetlen örök áldás sem tagadtatik meg tőletek.

A figyelemre méltó pionír nő, Emily H. Woodmansee vetette papírra a „Nőtestvérként Sionban” című himnusz szövegét. Helyesen leszögezi, hogy a „nőknek adatott az angyalok dolga”²². Ez pedig „nem kevesebb Mennyei Atyánk határozott kérésének késedelem nélküli megtételénél, és »a nőtestvérek erre az ajándékra tartanak számot»”²³.

Kedves nőtestvérek, szeretünk és csodálunk benneteket! Nagyra értékeljük az Úr királyságában végzett szolgálatotokat. Hihetetlenek vagytok! Külön szeretném méltányolni az életemben fontos nőket. Tanúbizonyságot tesztek az engesztelés valóságáról, a Szabadító isteni voltáról, valamint egyházának visszaállításáról, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 1.3.1. rész; lásd még Mózes 5:1, 4, 12, 27.
4. In Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.
5. Lásd „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford,” Utah State

Historical Society, Manuscript A 719; in "Remembering the Rescue," *Ensign*, Aug. 1997, 47.

6. A történet Monica Sedgwick, a Kaliforniai Laguna Niguel Cövek Fiatal Nők elnökének e-mailje, valamint Leslie Mortensen, a Kaliforniai Mission Viejo Cövek Fiatal Nők elnökének beszéde alapján lett megszerkesztve és lerövidítve.
7. A "Why Do We Let Them Dress Like That?" című cikkben (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3), egy figyelmes zsidó édesanya kiáll az öltözködési normák és az erkölcsösség mellett, és elismeréssel ír a mormon nők példájáról.
8. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
9. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.
10. Lásd Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Lásd Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Móziás 4:26.
12. Tan és a szövetségek 138:56.
13. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 22.
14. Lásd 2. kézikönyv, 6.1.
15. Lásd 2. kézikönyv, 4.5.
16. Lásd Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs," salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Ez a magát feministának és ateistának tartó hölgy jelentette ki azt, hogy nem tud elszakadni a mormon háziasszonyok blogjainak olvasásától.
17. Személyes beszélgetés alapján Lehonitai Mateakival, a Tongai Ha'akame Cövek elnökével, (aki később Pápua Új-Guineai Port Moresby Misszió elnökeként szolgált), valamint Leinata Va'enukuval, a cövek segítőegyleti elnökével.
18. Lásd D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage," Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. A megszületett gyermekek száma is sok országban jelentősen csökkent. Ezt nevezik demográfiai télnek.
19. "A Troubling Marriage Trend," *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, quoting a report on msnbc.com.
20. Lásd Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival," *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 69; see also Spencer W. Kimball, "Our Sisters in the Church," *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. "As Sisters in Zion," *Hymns*, no. 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. ed. (2009), 338–39.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Lehetőségek, hogyan jót tegyünk

A szükkéget szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez... szükség [van] olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Kedves testvéreim, ezzel a beszéddel az előtt szeretnék fejet hajtani és azt szeretném ünnepelni, amit az Úr tett és tesz azért, hogy szolgálja a szegényeket és a szükkéget látókat földi gyermekei között. Szereti azokat a gyermekeit, akik szükkéget látnak, és azokat is, akik segíteni akarnak. Számos módot adott azok megáldására, akiknek segítségre van szükségük, és azokéra is, akik adják azt.

Mennyei Atyánk hallja, amint gyermekei világszerte ételért, testüket fedő ruháért, valamint az abból eredő méltóságért könyörögnek, hogy gondoskodni tudjanak magukról. Ezek a fohászok azóta elérnek Őhöz, hogy férfit és nőt helyezte a földre.

Tudtok ezekről a szükségletekről ott is, ahol éltek, és szerte a világon. Szívetekben gyakran együttérzés ébred. Amikor találkoztok valakivel, aki küzd, hogy munkát találjon, érzitek a vágyat a segítségre. Akkor is érzitek ezt, amikor elmentek egy özvegyasszony otthonába, akinek nincs étele. Érzitek, amikor földrengés vagy tűz pusztította házuk romjai közt ülő, síró

gyermekek fényképét nézitek.

Mivel az Úr hallja fohászaikat és mélyen együtt érez velük, az idők kezdete óta módot adott arra, hogy tanítványai segíthessenek. Arra kéri gyermekeit, hogy idejüket, javaikat és saját magukat felajánlva csatlakozzanak Őhöz mások szolgálatában.

Azt a módot, ahogyan Ő segít, időnként a felajánlás törvénye szerinti életnek nevezzük. Egy másik időszakban egyesült rend volt a neve. Napjainkban egyházi jóléti programnak hívjuk.

A vállalkozás neve mindig az emberek szükségletei és helyzete szerint változott, és a részletek is. A szükkéget szenvedőknek az Úr módján történő megsegítéséhez azonban mindig is szükség volt olyan emberekre, akik szeretetből Istennek és az Ő munkájának szentelik magukat és javaikat.

Felhívást és parancsolatot intézett hozzánk, hogy vegyünk részt a munkájában és emeljük fel a szükkéget látókat. A keresztlévízben és Isten szent templomaiban szövetséget kötünk ennek megtételére. Vasárnap,